

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 decembrie

Seria I, Anul XX, Nr. 6 (266), 2015

Revista *Vestitorul* urează, cu prilejul Sfintei Sărbători a
Nașterii Domnului nostru Isus Cristos,
tuturor colaboratorilor, cititorilor și credincioșilor
Sărbători Fericite și La mulți Ani!

Scrisoare Pastorală

Sărbătoarea Nașterii Domnului

2015

Dragi credincioși,

”Tată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine” (Ap 3, 20). Domnul stă la ușa sufletului nostru, la ușa inimii noastre și bate. Dorește să se nască, să crească și să trăiască și în noi și împreună cu noi, cei de astăzi, să cineze cu cei primitori și bucuroși de o așa mare minune. Este o mare tristețe să vedem în lumea în care trăim că foarte adesea dăm de porți închise, porți bine ferecate pe dinăuntru, astfel încât nimeni să nu poată intra: nici chiar El, Domnul Isus.

”Maria se preumbla/Vreun locaș a-și căpăta”, spune una dintre frumoasele noastre colinzi. Maria, împreună cu Iosif, băteau la porțile închise ale Bethleemului, dar nimeni nu i-a primit în casă, nimeni nu i-a invitat la cină, încât au eșuat, am spune noi în limba de astăzi, într-un grajd străin și umil, la marginea orașului, într-o periferie. Acolo și doar acolo poarta s-a deschis, iar călătorii au intrat, găsindu-și un loc de odihnă alături de niște animale, iar nu de prezențe umane. Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, se naște într-un loc lipsit de strălucirea semeață a bogăției, ocrotit fiind de mama sa Maria și de tatăl său Iosif, în căldura răsuflărilor unor vietăți nevorbitoare. Căci mai erau pe acolo doar ceea

ce putea să fie într-un grajd: niște vaci, cai, oi, ieslea și fânul – așa cum ne-o spun tot colindele. Tristă, pe de o parte, această venire a Domnului pe lume, dar plină de farmec și, mai ales, de speranță – pentru că s-a născut un Împărat – Isus Cristos, Mântuitorul lumii. Era o sărbătoare a bucuriei! A unei bucurii căreia oamenii aveau să-i simtă taina abia după semne magice și după confirmări mai presus de puterea lor de pătrundere.

Dragii mei,

De curând (8 decembrie 2015), Sfântul Părinte, Papa Francisc, a deschis la Roma Poarta Sfântă a Anului Jubiliar al Milostivirii - și noi, la Oradea, am deschis în virtutea înaltului exemplu o poartă a milostivirii divine. Știm prea bine că Dumnezeu ”voiește milă, iar nu jertfă” (cf. Osea 6,6; Mt 9,13; 12,7), milostivire și nu sacrificii. Trebuie să știm, de asemenea, că sacrificiul este unilateral: pornește de la om către Dumnezeu și exprimă o relație incompletă, adică dorința omului de a obține merite făcând ceva pentru Dumnezeu, pentru a-L avea de partea sa. Dar mila, milostivirea sunt legătura completă dintre Dumnezeu și om, și, totodată, dintre oameni între ei. Mila și îndurarea Domnului înseamnă iubirea și grija, harul și vindecarea, mângâiere și pacea pe care le primim în dar”, că în veac este mila Lui” (Ps 135). Toate acestea presupun un răspuns pe măsură din partea noastră, a omului credincios adică: iubire față de Dumnezeu născut în iesle și iubire față de aproapele nostru; încredere și răbdare, milă și compasiune ”până de șaptezeci de ori câte șapte” (Mt 18,22), prețuire și milă (Mt 18,33), bucurie și împărtășire. Pentru aceasta a venit Fiul lui Dumnezeu în lume, de aceea Isus Cristos stă la ușă și bate și tocmai de aceea bucuria noastră este desăvârșită, pentru că nu conținem a spera în milostivirea divină – ”fericiți cei milostivi” – și în mântuirea sufletelor, ”că ... milă vor afla” (Mt 5,7).

Întrebarea care suntem chemați să ne-o punem este următoarea: Îl vedem pe Isus la poarta vieții noastre, ne dăm seama că El vine din nou? Domnul stă la ușă și bate. Da, Domnul a bătut la ușa de la Clubul Colectiv din București și tot Domnul a bătut la ușa sufletelor la Paris, la Beiruth, în Siria, în Mali și în atâtea alte locuri încercate din lumea asta largă. Trăim în ”satul global” (1), în ”casa noastră comună” (2) vremuri tulburate și aflăm despre toate aproape totul în timp real: oamenii se mișcă spre alte locuri și țări; frontiere dispar sau se construiesc noi ziduri de separație; nesiguranța

VESTITORUL**P.S.S. Virgil Bercea: Președinte****Redacția și administrația:****Pr. Olimpiu Todorean:** redactor coordonator**Ioan F. Pop:** secretar de redacție**Colaboratori:**

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Ioan Măgherușan

Adresa:410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013**Abonamente: Claudiu Boda**Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932**Difuzare: Claudiu Boda**Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932**I.S.S.N. 1454 - 8526**

este la tot pasul și cortine nevăzute închid orizonturi ale speranței; persoanele în vârstă sunt adesea uitate, iar tinerii au alte așteptări și neîmpliniri multe ... Peste toate, cu lumină invulnerabilă”, Răsăritul cel de Sus, prin milostivirea îndurării Dumnezeuului nostru” (Lc 1, 78) vine din nou și la acest Crăciun ”ca să lumineze ... și să îndrepte picioarele noastre pe calea păcii” (Lc 1, 79) chiar dacă timpurile, faptele și lucrurile s-au schimbat, chiar dacă răul este în lume și ia chipuri și întrupări noi. În acest context ”vă binevestesc vouă bucurie mare” (Lc 2, 10) Cristos este iubire! El vine să înlăture frica și teama, spaima și teroarea: El vine să îl împace pe om cu Dumnezeu; El vine să ne dea un program de viață, ”Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru din ceruri este milostiv” (Lc 6, 36), un program pentru toate zilele, de fapt, o Cale bună de trecut vrăjmășiile și prăpăstiile.

Dragi credincioși,

A avea un program pentru viață înseamnă a ști ”să privim în trecut cu grațitudine, să trăim prezentul cu pasiune și să îmbrățișăm viitorul cu speranță” (3). Acest lucru se învață la școala familiei lui Zaharia și a Elisabetei care au ”umblat fără prihană în toate poruncile și rânduielile Domnului” (Lc 1, 6), precum și la școala celor care fără de frică acceptă Cuvântul (cf. Mt 1,20; Lc 1, 38) – Iosif și Maria. Toate acestea se întâmplă într-o periferie, Bethlemul Iudeii. Noi, astăzi, știm că ”la Dumnezeu nimic nu este cu neputință” (Lc 1,37), știm ”în cine am crezut” și suntem convinși că El poate ”să păzească comoara ce ne-a încredințat” (Tm 1, 12). Fraților, spune Papa Francisc, suntem chemați să arătăm lumii că Domnul născut în ieslea din Bethlem aduce fericirea, bucuria și împlinirea în sufletele și în viața noastră, în familiile noastre, în Biserica noastră; suntem chemați să dăm mărturie lumii prin capacitatea de a scruta faptele înaintașilor noștri, a interpreta prezentul și a pune premisele viitorului precum sentințele care vestesc ”Răsăritul cel de Sus” (Lc 1, 78). Preoții, călugării și călugărițele sunt modelul de comuniune în Biserică dar și model pentru familiile noastre, pentru cei tineri și pentru cei vârstnici; sunt cei care trebuie să deschidă ”poarta” la chemarea Domnului și să meargă către tot omul care este în suferință, să vestească cuvântul, să fie buni samariteni și să oblojească toată rana, încercarea și suferința; sunt cei care trebuie să spună o rugăciune pentru cei de la Clubul Colectiv din București, pentru cei de la Paris sau Beirut, de la Nairobi sau Siria; sunt cei care ascultă și îmbărbătează, mângâie și încurajează, șterg o lacrimă și dau o mână de ajutor. Modelele ne sunt la îndemână: în Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Benedict, în Sfântul Ioan Gură de Aur și Sfântul Augustin, în Sfântul Francisc de Asisi și Fericitul Monsenior Ghica, în Maica Tereza de Calcutta (4) și Episcopii noștri martiri. Cu toții au auzit ”glasul

lui Dumnezeu”, au deschis, și-au suflecat mânecile și și-au spus: ”Să mergem dar până la Betleem” (Lc 2, 15). Acolo s-a născut Isus, acolo s-a născut Biserica, acolo s-a născut primul samaritean, acolo s-a născut ”milostivirea divină” și prima mângâiere!

Dragii mei,

Isus Cristos ne spune foarte simplu: ”eu sunt poarta: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla” (Io 10,7). Biserica, pentru a fi cu adevărat Biserica milostivirii, are ea însăși nevoie de iubirea milostivă și îndurătoare a ”Celuui care Vine” și care este ”poarta”, pentru ca la rândul ei să se facă mamă primitoare și ocrotitoare (5), care știe să se plece precum samariteanul milostiv spre tot omul căzut între tâlhari și rănit, pentru a-i lega rănila și ai fi mereu aproape.

”Să mergem dar până la Betleem” (Lc 2, 15) și să îl urmărim pe Isus care astăzi se naște și împreună cu El să devenim Biserica adevărată care știe să fie aproape de toți: păcătoși sau virtuoși; marginalizați ai sorții sau ”binecuvântați ai Tatălui” (Mt 25, 34); băștinași sau emigrați; tineri sau vârstnici. Noi și ei, ei și noi, cu toții împreună să fim Biserica. Pe toți Domnul ne așteaptă. El bate, bate la ușă neîndoienic. Maria și Iosif știu bine ce înseamnă o poartă închisă, cum știu și ce înseamnă o poartă deschisă – ”Și fiind obosită/Sălaș își căuta/Și-n Viflaimul mare/Nimeni n-o primea”. Biserica trebuie să aibă întotdeauna poarta deschisă, să fie recunoscută de oricine drept aceea care-l propovăduiește pe Cristos cel care bate la ușă, și, în același timp, ca o mamă care primește pe oricine și la orice oră, cu orice problemă, pentru alinare și înseninare sufletească și spirituală. Biserica este ceea ce trebuie să fie: ”poarta sfântă a milostivirii lui Dumnezeu”. Biserica, dragi credincioși, suntem noi: să-i primim pe cei care bat la poarta noastră cu o inimă deschisă!

Cu aceste gânduri și cu această credință vă doresc un Crăciun sfânt și binecuvântat și un An Nou fericit!

La Mulți Ani! Sărbători fericite!

+ Virgil BERCEA
Episcop

-
1. Ioan Paul al II-lea, *Redemptor Missio*, 37c, 1990;
 2. Papa Francisc, *Laudato Si*, 1, 2015;
 3. Papa Francisc, *Scrisoarea Apostolică către toate persoanele consacrate*, 2014;
 4. Cf. Ivi.;
 5. Cf. Papa Francisc, Audiența Generală, miercuri 18 noiembrie 2015

Anul Sfânt al Milostivirii

Sfântul Părinte Papa Francisc, în Bula de convocare a Jubileului Extraordinar al Milostivirii *Misericordiae vultus*, scrie: „Isus Cristos este chipul milostivirii Tatălui. Misterul credinței creștine pare să găsească sinteza sa în acest cuvânt. El a devenit viu, vizibil și a ajuns la apogeul său în Isus din Nazaret. Tatăl, «bogat în milostivire» (Ef. 2,4), după ce a revelat numele său lui Moise ca «Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și de adevăr» (Ex. 34,6), nu a încetat să facă cunoscută natura sa divină în diferite moduri și în atâtea momente ale istoriei.

Avem nevoie mereu să contemplăm misterul milostivirii. Este izvor de bucurie, de seninătate și de pace. Este condiție a mântuirii noastre.

Milostivire: este cuvântul care revelează misterul Preasfintei Treimi; este actul ultim și suprem cu care Dumnezeu ne vine în întâmpinare; este legea fundamentală care locuiește în inima fiecărei persoane atunci când îl privește cu ochi sinceri pe fratele pe care-l întâlnește pe drumul vieții; este calea care îl unește pe Dumnezeu cu omul, pentru că deschide inima la speranța de a fi iubiți pentru totdeauna în pofida limitei păcatului nostru.

Există momente în care suntem chemați într-un mod și mai puternic să ne îndreptăm privirea spre milostivire pentru a deveni noi înșine semn eficace al acțiunii Tatălui. Pentru aceasta am convocat un «Jubileu Extraordinar al Milostivirii» ca timp favorabil pentru Biserică, pentru ca să facă mai puternică și eficace mărturia credincioșilor.

Anul Sfânt se va deschide la Roma în 8 decembrie 2015, de sărbătoarea Neprihănitei Zămislirii. Cu această ocazie va fi deschisă o «poartă a milostivirii», unde, oricine va intra, va putea experimenta iubirea lui Dumnezeu care consolează, care iartă și dăruiește speranță. Anul jubiliar se va încheia în solemnitatea liturgică a lui Isus Cristos, Regele Universului, la 20 noiembrie 2016”.

Continuă Sfântul Părinte: „În parabolele dedicate milostivirii, Isus revelează natura lui Dumnezeu ca aceea a unui Tată care nu se lasă niciodată învins până când nu a risipit păcatul și nu a învins refuzul, cu compătimire și milostivire. Cunoaștem aceste parabole, trei în mod deosebit: cea a oii răătăcite, cea a monedei pierdute și cea a tatălui și a celor doi fii (cf. Lc. 15,1-32). Este dorința mea vie ca poporul creștin să reflecteze în timpul jubileului asupra «faptelor de milostenie trupească și sufletească». Să redescoperim faptele de «milostenie trupească»: a da de mâncare celor înfometați, a da de băut celor însetați, a-i îmbrăca pe cei goi, a-i primi pe străini, a-i asista pe bolnavi, a-i vizita pe cei închiși, a-i îngropa pe morți. Și să nu uităm faptele de «milostenie sufletească»: a-i sfătui pe cei îndoelnici, a-i învăța pe neștiutori, a-i avertiza pe păcătoși, a-i mângâia pe cei mâhniți, a ierta ofensele, a îndura cu răbdare persoanele săcâitoare, a ne ruga lui

Dumnezeu pentru cei vii și pentru cei morți.

Să ne însoțească cuvintele apostolului: «Cine face milostenie s-o facă cu bucurie» (Rom. 12,8)”.

O specificitate a acestui An Sfânt extraordinar o reprezintă faptul că nu va fi celebrat doar la Roma, ci și în toate eparhiile și diecezele din lumea întreagă.

În eparhia noastră deschiderea Anului Sfânt al Milostivirii și a porții sfinte va avea loc în data de 12 decembrie 2015, în Catedrala „Sfântul Nicolae”.

În acest „An Sfânt al Milostivirii” se pot obține indulgențe pentru păcatele făcute.

Cuvântul indulgență înseamnă îngăduire. Prin indulgență nu ni se iartă nici un păcat, ci doar pedeapsa vremelnică ce trebuie să o îndurăm pentru păcatele iertate. Puterea de a da indulgențe izvorăște din cuvintele lui Cristos: „Orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat și în ceruri” (Mat. 16,19; 18,18).

Orice persoană, pentru a putea dobândi indulgența, trebuie:

- să fie botezată (pentru că acordarea indulgenței este un act de jurisdicție care poate să fie exercitat numai asupra celui care aparține Trupului mistic al lui Hristos, care este Biserica, și nu se aparține Bisericii decât prin intermediul botezului);

- să nu fie excomunicată, pentru că, dacă ar fi, n-ar putea să participe la indulgențe și la rugăciunile publice ale Bisericii;

- să fie în stare de har, pentru că datoria pedepsei temporale nu poate să fie ștearsă decât după ștergerea păcatului și a pedepsei veșnice prin spovada sacramentală;

- în afară de aceasta, este necesară intenția de a dobândi indulgența, pentru că binefacerea nu este acordată celui care nu o vrea.

Pașii necesari pentru obținerea indulgenței:

- dezlipirea totală de păcat, chiar și de cel venial.

De fapt, în indulgențe nu există nimic automat: nu e suficient a repeta mecanic anumite practici pentru a le dobândi. Dacă lipsește această condiție fundamentală a dezlipirii totale de păcate și a căinței sincere, indulgența nu va fi plenară ci se va dobândi numai parțial;

- apoi, este necesară spovada;

- primirea împărtășaniei;

- rugăciunea după intențiile Papei;

- îndeplinirea actului de care Biserica leagă indulgența, ca de exemplu, cu ocazia Jubileului Anului Milostivirii, vizita la bazilici și la catedralele episcopale la care se deschide Poarta Sfântă (ex: Catedrala Sfântul Nicolae din Oradea).

Obținerea efectivă a indulgenței presupune starea de har, însă asta nu înseamnă că spovada trebuie obligatoriu să precedă celelalte condiții. Credinciosul ar putea mai întâi să îndeplinească actul de care este anexată indulgența (un act de caritate, etc.) și apoi să se spovedească. În acest caz, indulgența este obținută numai după spovadă.

Biroul Pastoral pentru Laici

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Mereu trebuie să ne convertim

6.12.2015

Iubiți frați și surori, bună ziua!

În această a doua duminică din Advent, Liturghia ne pune la școala lui Ioan Botezătorul, care predica „un botez de convertire pentru iertarea păcatelor” (Luca 3,3). Și noi probabil ne întrebăm: „De ce ar trebuie să ne convertim? Convertirea se referă la cel care din ateu devine credincios, din păcătos se face drept, dar noi nu avem nevoie, noi suntem deja creștini. Deci suntem în ordine”. Și acest lucru nu este

adevărat. Gândind astfel, nu ne dăm seama că tocmai din această prezumție – că suntem creștini, toți buni, că suntem în ordine – trebuie să ne convertim: din supoziția că, până la urmă, este bine așa și nu avem nevoie de nicio convertire.

Dar să încercăm să ne întrebăm: chiar este adevărat că în diferitele situații și circumstanțe ale vieții avem în noi aceleași sentimente ale lui Isus? Este adevărat că simțim cum simte Isus? De exemplu, când îndurăm vreo greșală sau vreun afront, reușim să reacționăm fără animozitate și să iertăm din inimă pe cel care ne cere iertare? Cât de dificil este să ierți! Cât de dificil! „Ai să mi-o plătești!”: aceste cuvinte vin dinăuntru! Când suntem chemați să împărtășim bucurii sau dureri, știm cu sinceritate să plângem cu cel care plânge și să ne bucurăm cu cel care se bucură? Când trebuie să exprimăm credința noastră, știm să facem aceasta cu curaj și simplitate, fără să ne rușinăm de Evanghelie? Și astfel putem să ne punem atâtea întrebări. Nu suntem în ordine, mereu trebuie să ne convertim, să avem sentimentele pe care le avea Isus.

Glasul Botezătorului încă strigă în pustiurile actuale ale omenirii, care sunt – care sunt pustiurile de astăzi? – mințile închise și inimile împietrite, și ne provoacă să ne întrebăm dacă efectiv parcurgem drumul corect, trăind o viață conform Evangheliei. Astăzi ca și atunci, el ne avertizează cu cuvintele profetului Isaia: „Pregătiți calea Domnului!” (v. 4). Este o invitație urgentă să ne deschidem inimile și să primim mântuirea pe care Dumnezeu ne-o oferă neîncetat, aproape cu încăpățănare, pentru că ne vrea eliberați din sclavia păcatului. Însă textul profetului dilată glasul, prevestind că „orice om va vedea mântuirea lui Dumnezeu” (v. 6). Și mântuirea este oferită oricărui om și oricărui popor,

nefiind exclus nimeni, fiecăruia dintre noi.

Niciunul dintre noi nu poate spune: „Eu sunt sfânt, eu sunt perfect, eu sunt deja mântuit”. Nu. Mereu trebuie să primim această ofertă a mântuirii. Și pentru aceasta este Anul Milostivirii: pentru a merge înainte pe acest drum al mântuirii, acel drum pe care ni l-a învățat Isus. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să se mântuiască prin intermediul lui Isus Cristos, unicul mijlocitor (cf. 1Timotei 2,4-6). De aceea, fiecare dintre noi este chemat să-l facă cunoscut pe Isus celor care încă nu-l cunosc. Însă aceasta nu înseamnă a face prozelitism. Nu, înseamnă a deschide o poartă. „Vai mie dacă nu vestesc Evanghelia!” (1Corinteni 9,16), declara Sfântul Paul.

Dacă nouă Domnul Isus ne-a schimbat viața și ne-o schimbă ori de câte ori mergem la El, cum să nu simțim pasiunea de a-l face cunoscut celor pe care-i întâlnim la locul de muncă, la școală, în bloc, în spital, în locurile de întâlnire? Dacă privim în jurul nostru, găsim persoane care ar fi disponibile să înceapă sau să reînceapă un drum de credință, dacă ar întâlni creștini îndrăgostiți de Isus. N-ar trebui și n-am putea să fim noi acei creștini? Vă las întrebarea: „Eu sunt cu adevărat îndrăgostit de Isus? Sunt convins că Isus îmi oferă mântuirea?” Și, dacă sunt îndrăgostit, trebuie să-l fac cunoscut. Dar trebuie să fim curajoși: să nivelăm munții orgoliului și ai rivalității, să umplem găurile săpate de indiferență și de apatie, să îndreptăm cărările lenei noastre și ale compromisurilor noastre.

Să ne ajute Fecioara Maria, care este Mamă și știe cum să facă aceasta, să dărâme barierele și obstacolele care împiedică convertirea noastră, adică drumul nostru în întâmpinarea Domnului. El singur, numai Isus, poate da împlinire tuturor speranțelor omului!

Ioan-Felician SORAN

CUM ÎNTELEGEM MESAJUL NAȘTERII MÂNTUITORULUI?

Se apropie Crăciunul și mi-e dor de părinții mei care în cele mai grele vremuri ale copilăriei au avut darul de a transforma Seara și Ziua Crăciunului în Sărbătoare. Eu nu am fost în stare să creez atmosfera de bucurie, elan spiritual și veselie pe care ei mi-au dăruit-o, bucurându-se la rândul lor de Sărbătoarea Venirii Pruncului Mântuitor... Dorul lor m-a determinat să caut un substitut al acelei bucurii în bucuria și sentimentele altora, în imagini cât mai convingătoare, sperând că mica mea înșelătorie îmi va aduce liniștea. Ulterior m-am gândit că imaginile i-ar putea ajuta și pe cei grăbiți mereu, în criză de timp, care riscă să treacă superficial pe lângă marea Bucurie a Nașterii Mântuitorului.

Vă invit să priviți tablourile având mereu în vedere faptul că artiștii care le-au pictat au fost oameni erudiți, minți luminate, având bune cunoștințe filosofice și teologice, pe lângă formarea lor profesională în cadrul unor școli care căutând restituirea valorilor antichității greco-romane erau nevoite să creeze punți inexistente spre folosirea constructivă a fragmentelor de civilizație înecate în barbarie. Nu este de mirare că o mulțime de simboluri au fost introduse în creația lor. Sunt aproape sigur că ei au ascuns și simboluri a căror cheie s-a pierdut...

ICONOGRAFIA NAȘTERII MÂNTUITORULUI

Tema Nașterii Mântuitorului este foarte frecventă în iconografia medievală și în perioada Renașterii din cauza legăturii Nașterii lui Isus cu liturgia creștină. Un motiv tot atât de valabil ar fi și acela că această alegere a temei permite preamărirea Fecioarei la fel ca preamărirea Fiului născut de Ea. Evul Mediu se remarcă prin ridicarea Fecioarei pe cele mai înalte trepte ale venerației: i se consacră numeroase catedrale, statuia Fecioarei cu Pruncul Isus se află aproape în orice biserică, Bernard de Clairvaux prelucrează Cântarea Cântărilor în litanie în cinstea Fecioarei etc.

* Tablourile trecute în revistă, pun în evidență trei aranjamente ale personajelor care au participat la eveniment, conform Evangheliilor după Matei și Luca, și după tradiție:

- Isus, Fecioara Maria, Sfântul Iosif, îngeri, boul și măgarul,

- Isus, Fecioara Maria, Sfântul Iosif, mai mult sau mai puțin vizibile animalele, dar prezenți păstorii și oamenii din jur anunțați de îngeri că s-a născut Mesia,

- Familia Sfântă, eventual păstorii, (rar, animalele) mulțimi de oameni și cei Trei Regi-Magi.

* În tradiția picturală occidentală Fecioara Maria este reprezentată așezată, cu Pruncul Isus în brațe, sau ținut pe genunchi. Pe la sfârșitul sec. XIV, sub influența artiștilor italieni, în tablourile având ca subiect Nașterea Mântuitorului, de cele mai multe ori Fecioara este reprezentată în genunchi, în atitudine de adorație.

* Animalele din staul sunt simbolice. Boul i-ar putea reprezenta pe evreii încătușați în respectarea oarbă a Legii (adică cei ce nu l-au recunoscut pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu), iar Măgarul i-ar putea reprezenta pe păgânii non-evrei, Gentiles.

* Pruncul Isus poate fi așezat pe un snop de paie acoperit cu un giulgiu, sau pe un fald al îmbrăcăminte Fecioarei. Există însă reprezentări în care paiele sunt înlocuite cu raze de lumină răspândite de trupul Pruncului, de Lumina Lumii.

* Giulgiul alb face trimitere la giulgiul în care sunt îngropați morții după ritualul de înmormântare iudaic (și al altor popoare semite).

* În multe tablouri este evident că Fecioara Maria cunoaște destinul lui Isus și îl acceptă cu smerenie, stăpânindu-și durerea.

* Păstorii îi aduc lui Isus un miel, deoarece Fiul este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

* Magilor de la răsărit din Evanghelia lui Matei nu li se precizează nici numărul, nici statutul social. În sec. III Tertulian le dă o origine regală, iar Origen spune că sunt trei, deoarece au adus aur, smirnă și tămâie. Ulterior primesc și nume, Melchior, regele Perșilor, Balthazar regele Arabilor, iar Gaspar regele Indiei.

* Philon din Alexandria îi numește magos, filozofi, iar pe vremea aceea filosofia avea trei mari secțiuni: logica, fizica și etica.

* Magii de la răsărit ar putea reprezenta cele trei rase biblice, semiții, hamiții și iafetiții, după cei trei fii ai lui Noe, Sem Ham și Iafet. În consecință unul dintre ei trebuia să fie negru.

* Interpretarea teologică tradițională a darurilor aduse de regii-magi ar fi recunoașterea lui Isus după trei dimensiuni fundamentale:

- Prin aur recunoaștem că Isus este Împăratul lumii

- Prin tămâie recunoaștem divinitatea Sa,

- Prin smirnă îl recunoaștem pe Isus ca om, deoarece Nicodim a îmbalsămat trupul Celui Răstignit pe cruce cu smirnă.

IMAGINEA MIRACOLULUI PETRECUT ÎN INTIMITATEA SFINTEI FAMILII

Pictura 1

Nașterea Mântuitorului, realizată de *Zanobi Strozzi* în perioada 1433 – 1434 face parte din ansamblul picturilor de altar, fiind una dintre "picturile de bordură inferioară", a polipticului altarului. În principiu, pot exista borduri atât în partea inferioară, cât și în partea superioară a tablourilor principale ale polipticului altarului. De regulă bordurile din partea inferioară sunt executate din tablouri (între trei și cinci) de format

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

dreptunghiular cu latura orizontală mult mai mare decât cea verticală.

Nașterea Mântuitorului, tempera și aur pe lemn, Zanobi Strozzi, 1433 - 1434

Construcția tabloului este centralizată în jurul verticalei care corespunde nou născutului. De regulă Pruncul este așezat pe un mănunchi de paie sau pe o manta desfăcută. Aici Pruncul Isus este înfășurat într-o țesătură fină, un fel de voal cu marginile marcate cu mărgelile, iar rolul paielor l-au luat razele care izvorăsc din trupul Lui. În prim plan se mai află Fecioara Maria și Iosif, îngenunchați, în postură de rugăciune. În planul secund este sugerată o grotă, în care sunt plasate simetric animalele, iar deasupra grotii, respectând simetria aranjării, 5+1+5 îngeri se roagă în adorația Mântuitorului. Prin câteva volume din planul ultim al picturii se sugerează tridimensionalitatea spațiului pictat. Geometria aranjamentului, postura personajelor, expresia fețelor, sugerează o compoziție gândită și schițată de Fra Angelico, pictarea ei revenind lui Zanobi Strozzi. Ipoteza pare justificată de perioada de ucenicie a pictorului pe lângă Fra Angelico.

Sentimentele Fecioarei Maria și ale Sfântului Iosif sunt greu descifrabile în atitudinile pe care le au, impuse de canon. Adică fizionomiile lor nu exprimă altceva decât adorația datorată Cuvântului Întropat. În această logică, nici privitorul nu vine în fața tabloului pentru a descifra sentimentele Mariei sau ale lui Iosif. El vine pentru a se ruga. Aureola personajelor marcată prin discul aurit pe care se proiectează capetele personajelor induce sentimentul unei distanțe ce trebuie păstrată. Pruncul Isus, Maria, Iosif, îngerii, se află într-o dimensiune în care noi nu avem încă acces.

Pictura 2

În tablou se află exclusiv *Familia Sfântă*, fără îngeri, fără animale, este cel prezentat în continuare. A fost pictat de către **Lorenzo Costa cel Bătrân**, în jurul anului 1490. Artistul s-a născut în Ferrara în anul 1460, iar pe la douăzeci de ani s-a stabilit în Bologna. A beneficiat de influența școlii din Bologna, dar formarea sa a fost mai mult rezultatul colaborării cu artiștii școlii din Ferrara. Lorenzo Costa a fost fascinat de lumină, atmosferă, natură și elementele ei spirituale. O mare parte din operele sale au teme religioase și poartă o ușoară tentă melodramatică.

Fecioara Maria și Sfântul Iosif se află într-o încă-

pere sărăcăcioasă și sunt prezentați în adorația Pruncului Isus aflat pe o împletitură de nuiele acoperită cu o pânză albă. Isus stă culcat pe o parte, cu capul sprijinit pe un braț, dar nu doarme. Este mai curând trist. Fecioara are mâinile împreunate pentru rugăciune și Îl privește pe Isus cu dragoste, durere și resemnare. Este una dintre cele mai frumoase și expresive imagini ale Fecioarei Îndurerate pe care le-am văzut. Sfântul Iosif are brațele încrucișate pe piept, cu toiagul de pelerin cu tot. Și el Îl privește pe Isus și este trist, cu o fizionomie de om resemnat.

Nașterea Mântuitorului, tempera pe lemn, a doua jumătate a sec. XV, Lorenzo Costa

Este momentul ce urmează nașterii, părinții ar trebui să fie fericiți, copilul ar putea face orice, dar nu să fie trist. Însă este momentul durerii, în care toți trei sunt prezenți cu gândul la Jertfa de pe Cruce. Și nici unul dintre ei nu poate schimba acest destin, pentru că și-au asumat cu smerenie rolul fixat de Tatăl Cereșc în Opera Răscumpărării omului. Așa cum Isus în Grădina Ghetisimani a rămas singur, părăsit de apostolii adormiți, și Sfânta Familie este singură în spațiul în care predominant este întunericul. Iar pentru a sublinia și mai mult singurătatea, prin deschiderea din perete se vede o lume înșorită, în plină activitate, în plină nepăsare... Oare?

Pictura 3

Ultimul tablou din seria celor care se ocupă de sentimentele din intimitatea Sfintei Familii la *Nașterea Mântuitorului* este tabloul lui **Luca Giordano** pictat în 1650. Mai mult de un secol îl separă de opera lui Lorenzo Lotto, timp vizibil în diferența dintre stilul Renașterii și stilul baroc.

Tabloul lui Luca Giordano se află la Musées royaux des Beaux-Arts de Belgique. Este o pictură barocă ce reușește să impresioneze prin participarea fiecărui personaj la miracolul Nașterii. Îngerii care vestesc *Nașterea lui Isus* ocupă mai mult de o treime din suprafața pânzei, ei pătrund vijelios în câmpul vizual, sunt mesagerii Tatălui pentru a vesti Întroparea Cuvântului. Fecioara protectoare acoperă cu mâinile Pruncul așezat pe paietele staulului, iar animalele participă mute, dar interesate, la protejarea nou-născutului. Iosif este

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

în planul secund, privește blând Fecioara și Pruncul, poate puțin mirat de cele ce se petrec în jurul lui. Momentul ales de pictor are o intimitate aparte, ființele umane prezente fiind doar cele trei personaje ale Sfinței Familii. Este momentul în care singurătatea lui Iosif și a Mariei, grija lor, este inundată de lumină și veselie, dovedindu-Le că în fond nu au fost niciodată singuri, așa cum nici noi, martorii momentului acela, nu suntem singuri. Să ne bucurăm deci!

Nașterea lui Isus, ulei pe pânză, cca 1650, Luca Giordano (1634 – 1705)

BUCURIA OAMENILOR SIMPLI ANUNȚAȚI DE ÎNGERI CĂ S-A NĂSCUT MESIA

Evangelia după Luca relatează Nașterea Pruncului Isus și felul în care îngerul Domnului le vestește păstorilor marea bucurie, "Că, în orașul lui David, astăzi vouă s-a născut un Mântuitor, care este Christos Domnul" (Luca 2,11). Să ne ocupăm deci de momentele în care apar păstorii și oamenii locului și vin să se închine Pruncului. Bucuria, mirarea și veselia adusă de acești oameni simpli modifică atmosfera intimă anterioară, fiind un mesaj destul de clar că Nașterea Pruncului privește toată omenirea cu cugetul curat.

Pictura 4

Primul tablou din această a doua serie, care este numit *Adorația păstorilor*, a fost pictat de **Georges de La Tour** între 1644 și 1649. În prezent se găsește la Muzeul Louvre din Paris. Oricât m-aș strădui, nu pot furniza o descriere mai bună a tabloului decât François Solesme în cartea sa despre Georges de La Tour, motiv pentru care redau în cele ce urmează această prezentare cât mai fidel.

Scena conține mai multe persoane care stau strâns grupate în jurul Pruncului. Această "îngheșuire" în jurul lui Isus conferă ansamblului o mare forță, semnificații profunde. La prima vedere scena pare statică însă, dacă rotești privirea urmărind fețele personajelor, orientarea privirilor, jocul mâinilor, scena se animă!

Isus este centrul spre care se orientează toate privirile, El este chiar centrul luminos, mai puternic decât lumânarea mascată de mâna lui Iosif. Isus răspândește

lumina pe rochia Mariei dându-i strălucire. Astfel, Pruncul și Mama Lui sunt persoanele cele mai pline de lumină, centrul de greutate "luminos". Întâlnim aici un simbol frecvent în pictura sec. XVII. Lumina răspândită de Prunc și de Mama Sa sunt de la sine înțelese deoarece Isus este Lumina lumii, iar Mama Lui are un loc privilegiat în istoria Răscumpărării noastre prin Fiul Ei. Mielul care se strecoară între Fecioara Maria și păstor ne reamintește că acest Prunc luminos este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

Privirea lui Iosif ațintită asupra Mariei și a păstorilor este privirea unui om care în tăcere îi face pe cei veniți martori ai comorii fără preț care este în fața lor. El întărește acest lucru prin clătinarea legeră a capului. În fața lui Iosif, care păzește cu mâna lumina dată de flacăra plăpândă a lumânării, se află Maria, închisă în sine, s-ar putea spune rănită, cufundată într-o meditație profundă, cu privirea fixată undeva în depărtare, departe de grup. Ea, aleasa, scrutează viitorul, este deja acolo. Fața ei spune că voința lui Dumnezeu trebuie să se îndeplinească, că întrevede durerea, durere pe care o acceptă smerită, nu mai puțin decât gloria clipei prezente.

Adorația păstorilor, aprox. 1645, ulei pe pânză, Georges de La Tour

Siguranță calmă, solitudine și respect se pot citi pe fața țărăncii. Privirea ei spune că îl recunoaște drept stăpân pe noul născut. Același lucru se petrece și cu păstorul care ține toiagul și care gânditor, părăsește asprimea ținutei, transformând asprimea în afecțiune naivă, ceea ce pare să spună și botul mielului care se ițește între păstor și Fecioară. Cel mai emoționant este păstorul din planul secund cu gestul său timid de a se descoperi în fața Pruncului, dorința de a vedea mai mult și de a fi primit în grupul adoratorilor. Toate fizionomiile se aseamănă cumva, pentru că pe toți îi apropie o speranță neașteptată. Încheierea prezentării este deosebit de inspirată: "Adorația păstorilor are ceva dintr-un cor ale cărui voci se topesc într-o tăcere înflăcărată"

Georges Dumesnil de La Tour, cunoscut sub forma simplă Georges de La Tour s-a născut în 1593 în

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

Vic-sur-Seille, localitate situată în ducatul de Lorena din acel timp. A murit la Lunéville un oraș din aceleași ținut. Artist situat spiritual la confluența culturilor nordice, italiană și franceză, La Tour a fost un observator profund al realității cotidiene. Pasiunea sa pentru jocurile de umbră și lumină l-a așezat în grupul celor mai originali continuatori ai lui Caravaggio.

Pictura 5

Tabloul *Adorația păstorilor* este opera lui **Correggio**. Atmosfera lui este total diferită deoarece pictorul a urmărit să ilustreze în mod convingător Bucuria stărnită de Nașterea lui Mesia. Correggio este pseudonimul pictorului italian Antonio Allegri care s-a născut în orașelul Correggio din provincia Reggio Emilia. Tabloul a fost comandat la 24 octombrie 1522 de către Alberto Pratonieri pentru capela familiei închinată Nașterii Domnului din bazilica San Prospero din orașul Reggio Emilia. Finalizarea picturii a coincis cu terminarea lucrărilor de construcție a capelei și inaugurarea ei în anul 1530, deoarece pictura era tablou de altar de dimensiuni mari (256cm x 188cm).

Adorația păstorilor, tablou de altar, ulei pe lemn, Correggio, 1528-1530

Aici lumina irradiază de la Pruncul Isus, punând în valoare personajele, norii și vârtejul de îngeri. Femeia din grupul celor veniți să-L vadă pe noul născut, anunțat de îngeri, este surprinsă de lumina iradiată de Prunc, schițând cu mâna stângă surpriza și mirarea. Este încântată, curioasă și privește cu drag Fecioara care-l ține-n brațe pe Isus cu o mare gingășie și dragoste. Aici Fecioara Maria nu se află îngenunchată, în postură de adorație, este o mamă care își privește copilul cu dragoste și încântare. Și fețele celor doi păstori aflați în dialog exprimă încântare și mirare. Mielul adus de ei nu este prezent ostentativ, pentru a dirija gândurile spre Patima lui Isus, se află la picioarele păstorilor, în zona obscură. Câteva raze îi cad pe cap, dezvăluindu-i prezența. Sfântul Iosif se află în planul secund al compoziției, fața îi este luminată difuz. Deasupra capului său cerul este iluminat de aurora care vestește înce-

putul unei noi zile, începutul unei lumi noi...

Este unul dintre cele mai reușite tablouri ale lui Correggio, cel mai imitat. A rămas un secol în locul său din capelă și a fost admirat de Vasari. În 1640 a fost cumpărat de Francesco I de Este și păstrat în colecțiile ducale de la Modena. Tabloul a fost vândut în 1740 de către Francesco III de Modena prințului elector de Saxonia, August III. De atunci tabloul este conservat la Dresda în Gemäldegalerie Alte Meister.

REGII-MAGI DE LA RĂSĂRIT SE ÎNCHINĂ "ÎMPĂRATULUI IUDEILOR"

Pictura 6

Adorația Magilor realizată de **Albrecht Dürer** în 1504 este o pictură în ulei pe un panou de lemn având dimensiunile de 114cm x 99cm, păstrată azi la Galeria Uffizi din Florența. Scena închinării magilor se petrece în aer liber, ziua, într-un peisaj dominat de ruine, cu detalii numeroase în planul secund. Astfel el insistă pe tema continuității legăturii cu lumea clasică și reînnoirea ei operată de creștinism. Fecioara Maria îl prezintă pe Isus unui rege-mag îngenunchiat, aflat într-o profundă admirație a Pruncului Isus căruia îi prezintă o casetă cu daruri. În spatele său se află în picioare al doilea rege-mag, un autoportret reușit al pictorului, care-i aduce și el un omagiu lui Cristos-Rege. Alături se află un al treilea rege-mag cu tenul închis la culoare. Execuția minuțioasă a vaselor care poartă darurilor reflectă familiaritatea lui Dürer cu bijuteriile, tatăl său fiind un maestru bijutier.

Adorația Regilor-Magi, ulei pe lemn, 1504, Albrecht Dürer

Conținutul tabloului, activitățile din planul secund (un eventual turnir), conduc la ideea că tabloul nu a fost destinat unui altar, ci mai mult pentru a sugera echilibrul dintre valorile creștine și cele umaniste.

Fie ca tablourile vizionate să vă aducă bucurie în suflete. Există multe lucruri frumoase în jurul nostru care ne pot ajuta să ne păstrăm echilibrul și Credința chiar și atunci când suntem înconjurați de răutate și absența respectului față de Învățătura lui Isus Cristos. Căutați-le și bucurați-vă când le găsiți!

Monument la Vintere

După un efort susținut de mai bine de un an, zilele trecute a fost montat pe dealul de la Vintere monumentul dedicat eroilor neamului românesc, martirilor și mărturisitorilor credinței catolice, monument ridicat la inițiativa părintelui paroh Florin Julia, a Parohiei Vintere, a Asociației Episcop Vasile Aftenie, precum și a unor binefăcători care au dorit să-l preamărească pe Dumnezeu în acest mod. Astfel, comunitatea care l-a dăruit pe Preasfințitul Iuliu Hirțea, episcop de Oradea, onorează acum eroii întregului neam, dar și cei care au păstrat nestinsă flacăra credinței strămoșești catolice.

Monumentul sub formă de cruce luminoasă are înălțimea de 14 metri (2 m soclul din beton și 12 m crucea propriu-zisă) și o greutate de 10 de tone, fiind vizibil de la o distanță de aproximativ 30 de km. Pentru a face posibilă ridicarea monumentului a fost necesară mai întâi amenajarea unui drum de aproape 900 m. Urmează ca într-o a doua etapă, când vor fi și alte resurse la dispoziție să se finalizeze și instalația electrică care va lumina și va pune în evidență monumentul mai ales pe parcursul nopții.

Acest monument face parte dintr-un ansamblu religios mai larg care va cuprinde între altele și Calea Crucii care va fi amenajată pe dealul de la Vintere, proiect care va fi demarat anul viitor, dorindu-se ca acest loc să devină unul de rugăciune pentru credincioșii întregii eparhii și nu numai. Tot anul viitor va fi demarată înfrumusețarea peisagistică a terenului aferent monumentului.

Cei care doresc să contribuie la finalizarea aces-

tui monument care să amintească de jertfele înaintașilor sunt rugați să-l contacteze pe preotul paroh Florin Julia, astfel încât să putem participa cu toții, cât mai curând la sfințirea monumentului.

Întreaga comunitate din Vintere a mulțumit Bunului Dumnezeu, Preacuratei Fecioare Maria, Sfântului Anton, Sfintei Rita și Arhanghelilor Mihail și Gavril pentru aceste daruri, rugându-i ca și pe viitor să-i binecuvânteze cu alte împliniri spirituale.

Consiliul Parohial

Noi membri în Reuniunea Mariană

După primul pas făcut în anul care a trecut prin reînființarea Reuniunii Mariane, o nouă parte din credincioșii Parohiei Greco-Catolice Olosig din Oradea au optat pentru a li se alătura marianiștilor mai vechi. Astfel, în Duminica a XXVI-a după Rusalii, în urma Sfintei Liturghii celebrate în biserica „Sf. Mucenic Gheorghe”, sub prezidiul Doamnei Ana-Maria Fischer - președinta Reuniunii Mariane „Mama Înțelepciunii” din această parohie și sub îndrumarea părintelui paroh Eduard-Felician Fischer – spiritualul Reuniunii, au fost primiți alți șapte noi membrii care și-au asumat angajamentul față de Preacurata Fecioară Maria.

Prin ritualul primirii membrilor în Reuniunea Mariană se cere exprimarea adevărului total față de Dumnezeu și Biserică, trăind spiritul Evangheliei lui Cristos sub oblăduirea Preacuratei. În fața celorlalți marianiști, aceste angajamente au fost public afirmate de noii candidați, după care au primit binecuvântarea Preacuratei Fecioare Maria: „Cu blândul Isus, să Vă binecuvânteze Fecioara de sus!”, după care le-au fost conferite pe rând însemnele specifice: medalia cu chipul Preacuratei Fecioara Maria, rozarul ca simbol general al rugăciunii mariane și diploma specifică, ur-

mând a fi declarați membrii ordinari cu drepturi și obligații depline.

Atotputernicul și Bunul Dumnezeu, pentru rugăciunile și prin mijlocirile Preacuratei Fecioare Maria, să trimită din ceruri binecuvântarea Sa atât peste membrii Reuniunii Mariane „Mama Înțelepciunii”, cât și peste toți marianiștii de pretutindeni!

Pr. Eduard Felician FISCHER

Ziua națională a României la Gyula, în Ungaria

Peste 300 de persoane au luat parte, în sala festivă „Matei Corvin” a unui hotel din Gyula, la festivitățile organizate cu prilejul zilei naționale a României, 1 decembrie, de către Consulatul General al României la Gyula, sub conducerea Excelenței sale domnului Florin Trandafir Vasiloni, consul general.

Dintre oficialitățile din sfera religioasă care au onorat aceste manifestări, menționăm pe PS episcop Siluan, împreună cu numeroși preoți și diaconi din cadrul Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria (EORU). Au fost prezenți la recepție IPS Ioan, Mitropolitul ortodox al Banatului și PSS Sofronie, episcopul Oradei, fost episcop al EORU, pr. Gavril Buboî, protopop greco-catolic de Oradea, Petrică Crețu, pastorul Bisericii Baptiste din Micherechi, alături de alți reprezentanți ai cultelor neoprotestante de expresie română din Ungaria.

Au fost prezenți domnul Ambasador Alexandru Victor Micula și alți reprezentanți ai Ambasadei României la Budapesta, Florin Trandafir Vasiloni, consulul general al României la Gyula, domnul Ioan Fodoreanu, consul general la Szeged, doamna Gabriela Matei, directorul Institutului Cultural Român din Budapesta, domnul Mihály Zalai, președintele Consiliului Județean Békés, Tolnai Péter, vicepreședintele Consiliului Județean Békés, Tiberiu Iuhász, președintele Autoguverării pe Țară a Românilor din Ungaria (AȚRU), prof. Gheorghe Petrușan, președintele Autoguverării Românești în jud. Csongrad, Eva Iova Șimon, directorul săptămânalului „Foaia Românească”, Delia Covaci, directorul săptămânalului „Cronica”, Maria Gurzău Czégledi, directorul Liceului „Nicolae Bălcescu”, din Gyula, pr. Aurel Becan și Ștefan Oroian, membrii ai prezidiului Uniunii Culturale a Românilor din Ungaria), precum și primarii Maria Kalcso (Chitighaz), Istvan Moka (Șercad), Janos Marjai (Bătania), Nagy Bela (Medgyesegyhaza), Kecskés Gyula (Pocei). Din România au fost prezenți Petru Antal, primarul orașului Pecica (Arad) și alți primari din zona de graniță.

Au fost prezenți la manifestare reprezentanți ai mediului universitar din Arad și Oradea, printre care amintim pe prof. dr. Ioan Radu, prorectorul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad și prof. dr. Aurel Ardelean, rector fondator al Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, care a conferit cu această ocazie consulului general Florin Vasiloni, „Diploma de onoare” a Universității.

Au fost prezenți Ștefan Dano, consulul general

al Slovaciei la Bekescsaba, Veress Gabriella, prim procuror al Jud. Bekes, Edit Pocsaj, prim procuror al jud. Hajdu-Bihar, Zoltan Polyak, Tibor Tibor, comandantul IPJ Bekes, comandantul ISU județean Bekes, alți reprezentanți ai poliției, procuraturii și altor instituții, din Ungaria și România, președinți ai Autoguverărilor Românești Locale, directori și numeroase cadre didactice de la școlile în care învață copiii românilor din Ungaria și alți numeroși invitați.

Au participat la această manifestare reprezentanți ai mediului de afaceri, ai asociațiilor patronale și reprezentanți ai camerelor de comerț, printre care amintim pe Janos Takacs, președintele Camerei de Comerț româno-ungare; Janos Rac, secretarul secțiunii maghiaro-române din cadrul Camerei de comerț a Ungariei, Marin Crișan, președintele Patronatului Român, filiala Arad.

Manifestarea a debutat cu întâmpinarea oaspeților de către domnul Florin Trandafir Vasiloni, consul general și familia. A urmat intonarea imnurilor naționale ale Ungariei și României și alocuțiunea consulului general. (...)

Manifestarea a continuat cu un bogat program artistic, de muzică clasică și populară, oferit de Lavinia Dragoș, Stela Danciu și tânăra Pater Michelle din Oradea, solista Doriană Talpeș și o formație de instrumentiști din Timișoara, precum și renumitul interpret de muzică populară Cornel Borza din Oradea, care printr-o gamă largă de cântări au împodobit acest eveniment românesc. În holurile hotelului, publicul prezent a putut admira și o expoziție cu obiecte de artă tradițională românească, prin sprijinul Universității de Vest Vasile Goldiș, din Arad.

Recepția oficială oferită de către Consulatul General al României la Gyula a oferit posibilitatea tuturor participanților, să guste tradiționalele bucate și vinuri românești.

www.egco.ro

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2016

IANUARIE

Universală: Pentru ca dialogul sincer dintre bărbați și femei de religii diferite să aducă roade de pace și dreptate.

Pentru evanghelizare: Pentru ca prin dialog și caritate fraternă, cu harul Spiritului Sfânt să se depășească diviziunile dintre creștini.

Anul Vieții Consacrate – Congregația Fiilor Divinei Providențe - Don Orione

În Anul Vieții Consacrate, Preasfinția Sa Virgil vizitează comunitățile religioase conduse de către călugări sau călugărițe pentru a fi împreună într-un moment de rugăciune și mulțumire adusă lui Dumnezeu, pentru marele dar pe care Episcopia de Oradea îl are prin ei, ei fiind lumini vii ale iubirii lui Dumnezeu așa cum spune Sfântul Ioan Scărarul: „Precum îngerii sunt lumină pentru călugări, tot astfel și călugării, prin trăirea lor, trebuie să fie lumină și pilde vii pentru toți creștinii”.

În duminica a 26 a după Rusalii a bogatului care i-a rodit țarina, Preasfinția Sa a vizitat comunitatea Don Orione, care își desfășoară activitatea în Oradea.

Sfântul Luigi Orione

Congregația Fii Divinei Providențe-Don Orione, a fost întemeiată de Sfântul Luigi Orione.

Sfântul Luigi Orione s-a născut pe 23 iunie 1872 la Pontecurone (un sat din nordul Italiei) într-o familie modestă. La 10 ani a intrat în Mănăstirea Fraților Capucini din Voghera-Italia de unde a fost demis în urma unei îmbolnăviri grave.

A intrat apoi la Don Bosco (Sfântul Ioan Bosco) din Torino, bucurându-se de o relație privilegiată cu Părintele Ioan Bosco. A continuat studiile în Seminarul Diecezan din Tortona, unde a și pus bazele Miciei Opere a Divinei Providențe, deschizând prima comunitate pe când încă era doar un seminarist.

Și-a îndreptat la început atenția spre vocații la preoție, mai ales pentru cei ce nu puteau să-și permită din punct de vedere economic. Apoi s-a ocupat de orfani și copii săraci, de victimele de război și a diferite calamități (marile cutremure din Avezzano și Messina).

Slujirea sa și-a îndreptat-o spre cei mai săraci dintre cei săraci. A fost condus mereu în slujirea sa de o dragoste mare față de Isus cel răstignit, față de Fecioara Maria, de Papa, dulcele Cristos pe pământ, dorind mereu mântuirea tuturor sufletelor. Anime! Anime! (Suflete! Suflete!)

Azi, Congregația „Don Orione” este răspândită în peste 30 de națiuni pe toate continentele. Desfășoară cu precădere un apostolat în rândul tinerilor și în sprijinul celor săraci.

În România, îi întâlnim pe Fiii Divinei Providențe în Oradea, București și Iași.

Congregația Fiilor Divinei Providențe - Don Orione din Oradea în slujba credincioșilor, a tinerilor și a oamenilor nevoiași

În Comunitatea Fiilor Divinei Providențe - Don Orione din Oradea slujesc părintele Mihai Fechetă, care este și superiorul Comunității, părintele Florian Gui și fratele Tiba Neculai Marius.

Comunitatea din Oradea și-a început activitatea în anul 1991 cu binecuvântarea Preasfințitului Vasile Hos-

su. La început s-a deschis un Oratoriu, un mic seminar, grupul Scout, iar în paralel s-a construit o școală Liceul „Don Orione”. Școala și-a deschis porțile în toamna anului 1995. Pentru mulți ani au fost doar elevi de liceu, iar din 2009 școala și-a deschis porțile spre toate ciclurile de învățământ începând cu cei mai mici de la grădiniță. Azi învață în școala noastră 530 de copii și tineri.

La Oratoriu sunt peste 100 de copii și tineri care provin și din alte școli. Coordonați de preoți și animatori ei desfășoară diferite activități (momente spirituale, jocuri, ateliere, excursii, tabere, acțiuni caritabile, pelerinaje).

La Scout deasemenea participă foarte mulți copii și tineri, peste 120. Desfășoară activități asemănătoare oratorului plus cele specifice Scoutului.

Din 2006 frații orionini au primit grija pastorală a credincioșilor din cartier, astfel s-a construit biserica parohială, care a fost sfințită pe 23 mai 2010.

Din anul 2000 Comunitatea „Don Orione” a inițiat un pelerinaj pe jos de la Șimleul Silvaniei la Sighetul Marmăției, în memoria tuturor celor ce au avut de suferit sub regimul comunist, în mod deosebit a Episcopilor morți în închisoarea din Sighet, la care participă copii și tineri din toate Episcopiile.

Dincolo de diferitele forme de educație și activități, tuturor copiilor și tinerilor le este transmisă o sensibilitate spre cei săraci, pentru care se adună haine și alimente, dar mai ales aproape săptămânal se merge la cei care trăiesc în mod propriu la periferia societății-la grupa de gunoi a orașului.

Comunitatea din București are un apostolat cu precădere caritabil. Și-a deschis porțile spre cei săraci, abandonati, bolnavi, bătrâni și cu dizabilități în anul 1994.

Comunitatea din Iași și-a început activitatea în 1998 cu un mic Seminar. Azi, pe lângă seminar mai desfășoară activități caritabile (câteva zeci de familii sărace, dependenți de alcool) și educative (grădiniță).

Anul Vieții Consacrate – Congregația Surorilor Oblate Asumpționiste

Duminică seara, 22 noiembrie a.c., Preasfinția Sa Virgil s-a aflat în mijlocul Congregației Surorilor Oblate Asumpționiste, Comunitatea „Sfânta Cruce” din Oradea, pentru a celebra alături de surori Slujba Veceraniei, în Anul Vieții Consacrate.

Părintele Emmanuel d'Alzon

Surorile Oblate Asumpționiste au fost fondate de Venerabilul părinte Emanuel d'Alzon și sora Emanuel-Marie Correnson, la 24 mai 1865, în Franța. Noi lucrăm pentru a promova Împărăția lui Cristos în noi și în lumea de astăzi, într-un scop misionar, ecumenic și caritativ.

Primele mențiuni despre dorința Asumpționistilor de a veni în România sunt atestate în documente chiar din timpul vieții fondatorului. Părintele D'Alzon evoca ideea fondării unei comunități la București cu secretarul domnitorului Alexandru Ioan Cuza în iulie 1862. El spunea: «Un călugăr Asumpționist, bine pregătit și foarte pios, poate să fie trimis cu alți doi sau trei mai puțini pregătiți». Patru luni mai tâziu Părintele d'Alzon se gândea să-l trimită pe Părintele Victorin Galabert (1830-1885) la București. Părintele Galabert cântărind bine situația și punând-o în balanță cu alte localizări din Bulgaria și Turcia ajunge la ideea că e mai bine să meargă la Constantinopol. Ideea lui era să înceapă să lucreze pentru unitatea Bisericii acolo de unde ea a început să se destrame. Va ajunge la Constantinopol pe 20 decembrie 1862. Din acel moment ideea de a fonda la București este lăsată deoparte. Părintele d'Alzon acceptă alegerea făcută și scria în ianuarie 1863: «Dacă nu mergem la București să ne oprim atunci la Constantinopol». Totuși situația întâlnită aici îi conduceau pe unii frați să se gândească să ajungă la București și să dezvolte o misiune rodnică în regiune. Părintele Galabert scria: «Am putea să ne stabilim la Giurgiu și apoi la București pentru a ne ocupa de români și apoi să avansăm spre bulgari».

Abia în 1903, Pr. Johannes Thibaut (1872-1938), asumpționist, reușește să ajungă la București, «micul Paris din Orient». El vizitează și ia pulsul Bisericii locale, intră în contact și cu ordinele religioase prezente. Episcopul locului, Xavier Hornstein, benedictin din Elveția (episcop la București între 1896-1905) i-a lansat verbal o invitație Părintelui Thibaut căci Biserica avea nevoie de preoți și de formatori, însă o invitație oficială nu a ajuns niciodată.

Congregația Surorilor Oblate Asumpționiste din Oradea (Comunitatea „Sf. Cruce” Oradea)

Congregația este compusă din trei surori avându-o superioară pe sora Maria Tereza Zăpodeanu.

Congregația este prezentă astăzi în mai multe țări, pe toate continentele. Cea mai recentă comunitate a fost deschisă în China, pe 7 octombrie 2013. După noile structuri (modificate la ultimul Capitlul General

în 2011), comunitatea face parte din Regiunea România, Continentul Europa. Regiunea noastră este formată din 8 comunități situate în: București, Bacău (centru, Izvoare și Barați), Satu Mare, Oradea, Moscova și Plovdiv.

Prima comunitate de Oblate Asumpționiste a fost fondată la Beiuș, în 1925, în Biserica Greco – Catholică și a activat până în 1948, an în care a început prigoană și s-a încercat desființarea acestei Biserici. În 1993, după câțiva ani de la căderea regimului comunist, s-a redeschis comunitatea la Oradea.

La ora actuală, comunitatea este formată din 3 surori: Veronica DEMETER, Feliciană UNGURU și Maria-Tereza ZĂPODEANU. Misiunea comunității este de a descoperi și trăi tradiția și spiritualitatea orientală în Biserica Greco - Catholică.

Surorile au misiuni diverse, fiecare având un apostolat în exteriorul comunității.

Sora Veronica, lucrează ca voluntar la Caritas Eparhial Oradea.

Sora Feliciană este asistent social și lucrează, de luni până vineri, cu persoane cu dizabilități (sindromul Down, autism, etc.) la Centrul de zi „Iedera”. La sfârșit de săptămână, Sr. Feliciană este implicată și în Parohia „Maica Domnului”, unde slujesc Frații Franciscani. Sâmbăta face cateheză cu copiii din grupul „Dominic Savio”, iar duminica animă Sf. Liturghie a copiilor.

Sora Maria-Tereza lucrează la Administrația Liceului și a Seminarului Teologic Greco - Catholic.

«Fiecare, acolo unde suntem, susținute de harul lui Dumnezeu, ne străduim să-l slujim în semenii noștri, cu iubire și generozitate pentru mai marea slavă și laudă a Sa».

Deviza Surorilor Oblate Asumpționiste este: Vie Împărăția Ta!, Iată-mă, trimite-mă!

Anul Vieții Consacrate: Congregația Surorilor Maicii Domnului

Congregația Surorilor Maicii Domnului din Carei a fost vizitată de Preasfinția Sa Virgil Bercea, miercuri pentru momentul de meditație și rugăciune împreună din cadrul Anului Vieții Consacrate.

Congregația Surorilor Maicii Domnului

Congregația Maicii Domnului a fost întemeiată la Blaj, la 2 februarie 1921 de către Mitropolitul dr. Vasile Suciuc care, prin decretul 506/1921 declara înființată prima congremație feminină din Biserica Română Unită cu Roma greco-catolică.

Încă de la început Înalt Preasfinția Sa Vasile Suciuc a conceput astfel scopul și misiunea surorilor din această congremație apostolică: «o instituție chemată să concureze (...) în cea mai largă măsură la rezolvarea problemei mari și ardente de a apropia Neamul nostru cât mai mult de Domnul prin credință vie». (...)«sperăm ca această Congregație religioasă de surori să prindă rădăcini adânci în Biserica noastră greco-catolică română și să corespundă scopului care i-a fost asigurat: educația copiilor înainte de toate»; «membrele ei să se dedice cu suflet și inimă nevoilor și necesităților acestei Biserici».

Înaltul Arhiepiscop își încheia documentul de întemeiere punând „această primă Congregație română sub scutul Preasfintei de Dumnezeu Născătoare și Pururea Fecioare Maria” și “în nădejdea că dragostea primelor membre ale Congregației îi va ști da tot ce se cere pentru dezvoltarea și înflorirea ei”.

Înalt Preasfinția Sa dorea să înființeze o mănăstire după modelul congremațiilor apostolice apusene. Pentru a face acest lucru, a cerut ajutorul câtorva surori românce care au fost formate în congremații apostolice latine. Prima care a răspuns a fost sora Febronia Mureșan, fiică de preot greco-catolic, formată în Congregația Franciscanelor sărace având casa mamă la Mallsdorf – Bavaria.

Preacuvioasa Maică Maria Sofia Ileana Mureșan – superioara generală a Congregației în perioada 1947 – 1993

Preacuvioasa Maică Maria Sofia – Ileana Mureșan, s-a născut la 24 decembrie 1910, în localitatea Someșeni, jud. Satu-Mare.

În 1934 a fost înveșmântată la Blaj, în Congregația Maicii Domnului (CMD), de către Preacuvioasa Maică Febronia Mureșan, prima superioară generală a Congregației.

Maica Sofia a făcut voturile temporare (pe trei ani) la 20 iulie 1936, la Blaj, iar la 8 septembrie 1939 a făcut profesiunea perpetuă (voturile pe viață), tot la Blaj.

A fost superioară a comunității surorilor de la Institutul Recunoștinței în Blaj, apoi a fost superioară locală a comunității surorilor de la Grădinița și Școala Primară „Maica Domnului” (Școala Bob) din Cluj, fiind și învățătoare la clasele primare.

În iulie 1947 a fost aleasă superioară generală a

CMD. A rămas cu această misiune pe tot timpul anilor de persecuție comunistă. Între anii 1990-1992 a pregătit documentația pentru primul Capitol General de după „ieșirea la lumină”. Acesta s-a desfășurat la Blaj în iulie 1993, moment în care, Preacuvioasa Sofia a predat această misiune și responsabilitatea refacerii CMD superioarei generale nou aleasă, în persoana unei surori din generația mai tânără, respectiv Consiliului nou ales.

Pe timpul perioadei de persecuție, Maica Sofia a trecut prin mai multe perioade de detenție, însumând în total, circa opt ani «petrecuți prin diferitele închisori ale Securității și penitenciare din țară».

Într-o primă perioadă: 1949 - 1951, Maica Sofia a trecut prin domiciliu forțat, apoi a fost arestată și anchetată, supusă la interogatorii în zona București – Malmaison, Ministerul de Interne, Jilava, Ghencea, de unde, în 1951 a fost trimisă cu domiciliu forțat la «Maicile catolice de la Timiș». În iunie 1954 i s-a ridicat domiciliul forțat și a putut să meargă în propria familie. Mama dănei locuia la Someșeni, iar sora mai mare la Carei și amândouă erau bolnave și în vârstă. S-a stabilit la Carei, pentru a le îngriji, dar și pentru că avea și posibilitatea de a participa la Sf. Liturghie romano-catolică.

După amnistia generală din 1964 și după rezolvarea situației cu documentele de identitate la Craiova, de unde fusese arestată, Preacuvioasa Sofia s-a stabilit cu domiciliu obligatoriu la Carei. Aici a rămas până în 1987, când a venit la Cluj, într-un apartament al Sr. Antonina Gherghel, întâi provizoriu, iar treptat, s-a mutat definitiv. În perioada de ședere la Carei, mai întâi a petrecut un timp de refacere cât de cât a sănătății. Apoi a reluat în mod discret și cu multă prudență legătura cu surorile. La începutul anilor '70 a format grupuri de 2-3 copilași, cu care a început să facă ore de religie, în apartamentul dănei sau la biserica romano-catolică. Între 1980-1987, dat fiind că era mai puțin urmărită, dar nu fără primejdii de diferite naturi, a întreprins drumuri în lungul și în lăutul Ardealului, mai ales pe timpul verii, pentru a le ajuta

(continuare în pag. 15)

Mesajul Cardinalului Parisului André VINGT-TROIS

Dragi prieteni,

În urma atacurilor tragice care au lovit Parisul și Saint Denis din ziua de vineri, 13.11. 2015, mesajele de prietenie, compasiune și rugăciuni mi-au fost adresate de peste tot din lume.

Ele sunt atât de multe încât nu am putut răspunde fiecăruia într-un mod personalizat, dar am vrut să vă mulțumesc.

Aceste mărturii reflectă rezonanța care a avut-o în lume această dramă, și ele arată faptul că întreaga noastră umanitate a fost rănită și se simte preocupată.

Așa cum am avut ocazia să spun catolicilor din Paris, care se confruntă cu violențe, poate primim harul unei inimi tari și fără de ură. Fie ca moderația, temperanța și stăpânirea de care am dat dovadă până acum să se confirme în săptămânile și lunile următoare; fie ca nimeni să nu se lase copleșit de nebulă și ură.

Cu câteva zile înainte de intrarea noastră în Advent, în care ne vom pregăti pentru a-L primi pe Prințul Păcii și a deschide Anul Sfânt al Milostivirii, Îi încredințăm Domnului toate victimele, răniții și pe cei dragi, cerându-I să facă din noi artizani ai păcii

și semne ale milostivirii divine. Nu trebuie să renunțăm la pace dacă vrem să construim dreptatea.

Arhiepiscop de Paris
+ André cardinal VINGT-TROIS

(urmare din pag. 14)

și întări pe surorile dispersate să mențină aprins „focul vocației” și al trăirii călugărești, asumându-și riscul de-a primi noi vocații în clandestinitate.

A plecat la Casa Tatălui Ceresc la 11 noiembrie 2003, de la Mănăstirea Maicii Domnului din Cluj, unde – cu mare bucurie – se mutase în octombrie 2002, văzându-și astfel un mare vis împlinit, prin mila Bunului Dumnezeu, acela de-a mai trăi, ca în tinerețe, viața de mănăstire împreună cu surorile ei dragi.

Preacuvioasa Maică Sofia Mureșan, prin personalitatea ei discretă, dar clară și hotărâtă în decizii, prin curajul cu care si-a îndeplinit misiunea de superioară generală a CMD, înfruntând persecuția și anii grei de închisoare, prin devotamentul cu care s-a dăruit pentru binele Bisericii, al Congregației Maicii Domnului și al surorilor care i-au fost încredințate, pentru aproape o jumătate de secol, pe care le-a iubit până la a-și risca libertatea și viața, rămâne o figură luminoasă, căreia CMD îi datorează în mod deosebit, continuitatea existenței sale și un drum sigur și în lumină, pe calea vieții consacrate.

“Congregația Surorilor Maicii Domnului este, în Biserica Română Unită cu Roma, Greco - Catholică, un Institut religios de drept pontifical dedicat vieții apostolice” (Constituția CMD art.1).

Congregația Surorilor Maicii Domnului din Carei este compusă din trei membre: sora Leonia Cornea care este și superioara Congregației, sora Albertina Grigor, sora Vincenția Chiș,

Carisma surorilor este de a da mărire lui Dum-

nezeu, în Biserică, împărtășind vocația Preasfintei Fecioare Maria, primind în credință misterul lui Cristos și dăruindu-l aproapelui. Căutând să trăiască unirea cu Cristos, surorile caută prin viața lor apostolică să crească fii ai lui Dumnezeu și să apropie „neamul nostru cât mai mult de Domnul prin credință vie” (cf. Constituției CMD art.2, 3 și 4).

Operele de apostolat ale surorilor sunt în particular: educarea copiilor și tinerilor, îngrijirea de bolnavi, orfani, bătrâni și ajutorarea celor săraci.

Centrul de Zi pentru Copii Școlari Filiala Carei, se înscrie în apostolatul Institutului, constând în sprijin la învățare și supraveghere la teme pentru copii cu probleme școlare care provin din familii aflate în dificultate.

Activitatea vizează menținerea integrării școlare a beneficiarilor prin susținerea lor în îndeplinirea îndatoririlor școlare.

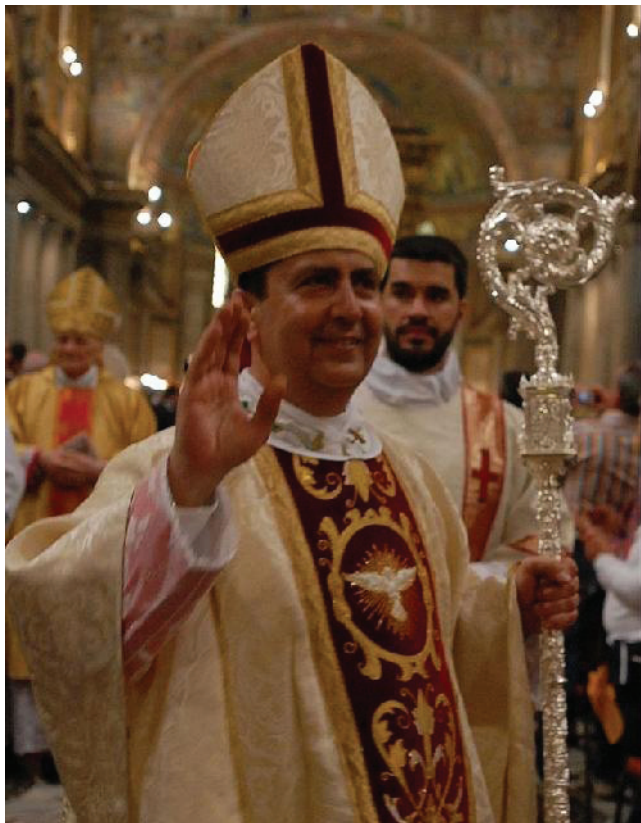
De asemenea, Centrul nostru oferă copiilor beneficiari o masă caldă de prânz furnizată de Cantina de Ajutor Social Carei.

În același timp, Centrul desfășoară activități recreative și de socializare, venind în sprijinul copiilor, urmărind și facilitarea interacțiunilor sociale.

Prin tot ceea ce fac, surorile caută să fie misionare în orice împrejurare și loc de muncă pentru extinderea Împărăției lui Dumnezeu, urmând binele și mântuirea aproapelui. (cf. Const. CMD art.5).

Biroul de presă

Noul Nunțiu Apostolic în România

Sfântul Scaun a numit noul Nunțiu Apostolic pentru România în persoana Arhiepiscopului Miquel Maury Buendia.

Excelența Sa s-a născut la Madrid în 19 noiembrie 1955. A obținut licența în Teologie Dogmatică la Universitatea din Salamanca (1985) și doctoratul în Drept Canonic la Universitatea Pontificală San Tommaso, din Roma (1987).

A intrat în Serviciul diplomatic al Sfântului Scaun în iulie 1987, activând ulterior ca secretar la Nunțiaturile Apostolice din Ruanda, Uganda, Maroc și Nicaragua (1987-1996), consilier la cele din Egipt, Slovacia, Macedonia și Irlanda (1996-2004), și din 2004 a lucrat în Secretariatul de Stat al Sfântului Scaun, în Secțiunea pentru Relațiile cu statele.

În 2008 a fost numit Arhiepiscop titular de Italia și Nunțiu apostolic în Kazahstan, Kârgâzstan și Tadjikistan, și consacrat episcop în iunie același an, în Bazilica Santa Maria Maggiore, din Roma.

Mons. Buendia vorbește, în afară de spaniolă, limbile engleză, italiană, franceză și slovenă.

Dorim Excelenței Sale Arhiepiscop Miquel Maury Buendia, haruri de la Domnul în noua misiune pastorală pentru poporul român.

Biroul de presă

Lansare de carte

Seminarul Teologic Greco Catolic a fost joi seara gazda unei lansări de carte a părintelui Raimondo Rudolf Salanschi, paroh la Vicenza în Italia, intitulată „Din istoria Eparhiei greco-catolice de Oradea. Geneză, integrare și devenire” și apărută la Academia Română. Centrul de Studii Transilvane, Cluj-Napoca, 2014.

Volumul care este teza de doctorat a părintelui Raimondo, a fost prezentat de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, domnul profesor doctor al Universității Petru Maior din Târgu Mureș, Cornel Sigmirean care a fost și conducătorul științific al tezei de doctorat și domnul profesor doctor Blaga Mihoc specialiști în istoria modernă a Transilvaniei.

„Din istoria Eparhiei greco-catolice de Oradea. Geneză, integrare și devenire” este o contribuție la aprofundarea chestiunilor legate de formarea și activitatea Episcopiei Române Unite cu Roma, Greco Catolică, de Oradea în primul secol al existenței sale. Cartea este compusa din patru capitole. Primul capitol este dedicat Transilvaniei ca și spațiu al confluențelor religioase, catolicism și ortodoxie, al doilea capitol Conciliului de la Ferrara-Florența, al treilea capitol dedicat unirii românilor cu Biserica Romei, iar ultimul capitol este dedicat unirii din nord vestul României, crez și ac-

țiune și primului secol al existenței Episcopiei Greco Catolice de Oradea.

Lucrarea este așa cu domnul academician profesor Ioan Aurel Pop, rectorul Universității „Babeș Bolyai” o numea în cuvântul către cititor de la începutul lucrării: „o lucrare de istorie ecleziastică, una care luminează pentru prezent trecutul atât de vitregit al Bisericii Române Unite cu Roma, dar și memoria colectivă a poporului român în ansamblu”.

Biroul de presă

A trecut la cele veșnice părintele Ioan David

„Chemării celei de sus, Mântuitorule, arată-l moștenitor pe acesta ce cu credință s-a mutat, primind rugăciunea cea din urmă a lacrimilor lui, Cel ce singur ești fără de păcat” (Cântarea a 3 a înmormântării preoților).

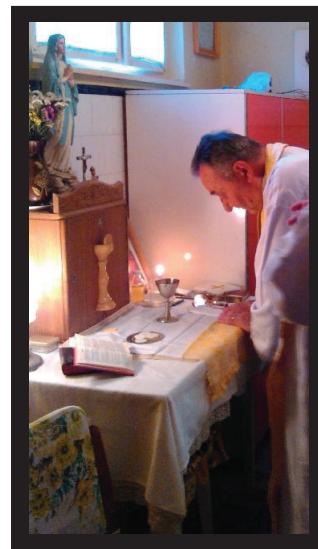
Părintele Ioan David a trecut la cele veșnice, fiind înmormântat luni, 30 noiembrie 2015, la Carei. Slujba înmormântării a fost săvârșită de către Preasfinția Sa Virgil Bercea alături de părinții protopopi și preoții Protopopiatului Carei.

Părintele Ioan s-a născut la 18 iunie 1931 în comuna Supuru de Jos din părinții Gheorghe și Floare. Liceul l-a făcut la Șimleul Silvaniei, după terminarea Liceului, pașii sau îndreptat spre Mănăstirea Bixad unde a făcut noviciatul, iar după aceea a făcut armata timp de trei ani. S-a căsătorit în anul 1966 cu Bighe Livia alături de care a trăit 49 de ani. După stagiul militar a fost pregătit în vederea preoției de către Preasfinția Sa

Iuliu Hirțea fiind hirotonit în anul 1973. Părintele a contribuit la construirea Bisericii din Tășnad și a capelei spital din Carei. Fiul părintelui Ioan este tot preot, părintele Mihai fiind preot în Cesena și Forlì (Italia).

Dumnezeu să-i facă parte de odihna cea veșnică, în corturile drepților să-l așeze și în sânul lui Avraam să-l odihnească!

Biroul de presă

Vizita surorilor din Beius în parohia Sititelec

Cu mult drag le-am așteptat în duminica a-24-a după Rusalii a Sfinților Arhangheli Mihail Gavriil și Rafail pe surorile Antonella, Gabriela și Mariapia în parohia noastră, unde după Sfânta Liturghie le-a prezentat o scurtă cateheză copiilor și credincioșilor despre misiunea lor în lume. Sora Gabriela ne-a vorbit despre chemarea pe care i-a făcut-o Domnul de a fi călugăriță.

Surorile fac parte din congregația „Surorile Minime ale Reginei Purgatoriului” care a primit de la Dumnezeu minunata datorie de a le aminti tuturor nădejdea în viața veșnică și profunda uniune dintre noi și toți cei care ne-au precedat. Congregația a fost înființată la Torino, Italia, în 1881 de către Fericitul Francesco Faà di Bruno.

La sfârșitul catehezei ne-am retras la un ceai cald unde, împreună cu surorile, unde am convenit ca în vara anului viitor să organizăm în satul nostru o tabără de vară pentru copiii satului.

Aș dori să aduc mulțumire credincioșilor care au adus daruri surorilor și s-au implicat ca această după amiază să fie una rodnică în Domnul. Mulțumim de asemenea din suflet și surorilor pentru ca au venit în mijlocul nostru și Domnului pentru aceasta zi.

Pr. Bogdan TORJOC

ABONAMENTE

Îi informăm pe cititorii noștri că pentru a intra în posesia abonamentului la revista *Vestitorul* este necesar ca acesta să fi e achitat pe tot anul sau pe cel puțin șase luni. Abonamentul trebuie să fi e plătit până cel târziu la data de **30 ianuarie 2016**. Costul unui exemplar va fi de **1,5 LEI**, cost care, pentru abonați, va rămâne același pe tot timpul anului, indiferent de eventualele modifi cări de preț. Vă reamintim că modalitatea cea mai sigură de a intra în posesia revistei noastre este abonamentul.

Ioan F. Pop, premiul Uniunii Scriitorilor

În ajun de Sântul Nicolae, scriitorul și eseistul Ioan F. Pop a primit premiul Uniunii Scriitorilor din România – filiala Arad. Festivitatea de premiere a celor mai bune producții editoriale (din anul precedent) ale scriitorilor din filiala Arad a Uniunii Scriitorilor din România a avut loc sâmbătă, 5 decembrie, la Cafeneaua „Boeme” din Arad.

Orădeanul Ioan F. Pop a fost răsplătit pentru cartea sa de eseuri și cogitațiuni, „Marginalii la o absență”, apărută la Editura Galaxia Gutenberg din Tîrgu Lăpuș în 2014.

Autorul orădean se află la al doilea premiu primit din partea Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Arad, primul fiind acordat pentru cartea „Poemele poemului nescris”.

Semnatar a zece cărți – poezie, jurnal, studii și eseuri, filozofie -, toate evidențiate de critica de specialitate, Ioan F. Pop este o prezență discretă în spațiul cultural. „Marginalii la o absență” este o sumă de meditații pe marginea mai multor absențe, de la cele biografice la cele de ordin metafizic, un mod de a privi lumea chiar din marginalitatea sa. Sunt trecute prin filtrul gândirii proprii cele mai dificile teme și concepte filosofice: temporalitatea, nimicul, moartea, sensul vieții, relația cu Dumnezeu, mirificul și abjecția ființării etc.

„Marginalii la o absență» e o carte construită în timp, inspirată de poezie, de lecturile teologice și filosofice ale acestui autor singular în felul său de a scrie și chiar în modul de viață mai la marginea lumii literare, departe de zbaterile sterile ale afirmării de sine. Trăiește și scrie la Oradea, unde își permite luxul de a fi relativ liber și

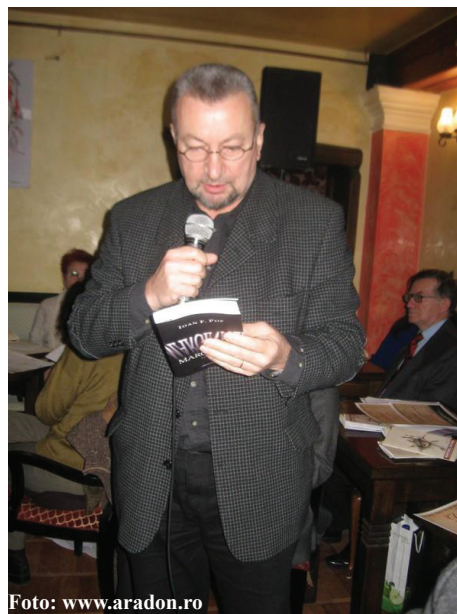

Foto: www.aradon.ro

independent, nedorindu-și neapărat glorie și recunoaștere (...) Cele mai importante teme sînt pentru Ioan F. Pop cele clasice, vechi de cînd lumea, pe care contemporaneitatea le uită în general, sau se face că le uită, în goana după nou, după mode ori nonconformisme deja uzate. Nonconformist cu adevărat este totuși Ioan F. Pop cînd ia de la capăt ideile și datele umanității, le regîndește pe cont propriu și le reformulează. Rezultă un text dens, foarte personal, care îl poate pune pe gînduri pe cititor, îl invită la dialog, fie empatic, fie polemic, o miză a oricărei cărți de reflecții”, scria Georgeta Drăghici în Jurnal literar.

Crina DOBOCAN www.bihon.ro

Ziua Marii Uniri a fost sărbătorită la Bocșa

Satul lui Simion Bărnuțiu s-a adunat marți, 1 decembrie, pentru a participa la un moment omagial dedicat Zilei Naționale a României. Evenimentul s-a desfășurat la Biserica Greco-Catolică din localitate, unde, începînd cu ora 16.00, au avut loc rugăciuni de pomenire a eroilor care s-au jertfit pentru unitatea națională și o rugăciune de binecuvîntare a lucrărilor de renovare a criptei în care se află Simion Bărnuțiu și Alimpiu Barbolovici.

După acest moment, au urmat alocuțiunile în cadrul cărora au luat cuvîntul istoricul Marin Pop, deputatul Lucian Bode, prof. Sorin Boldea, dr. Liviu Gârbea, ș.a. La eveniment au mai participat preoți din Protopopiatele Greco-Catolice Șimleu Silvaniei și Zalău, alături de protopopii acestora, cadre didactice din localitate, și nu numai, dar și oameni simpli din Bocșa și din împrejurimi. La finalul evenimentului, elevii însoțiți de profesori, au susținut un scurt program cultural-artistic.

Prin această manifestare de la Bocșa s-a realizat și o asociere cultural-istorică între localitățile sălăjene cu trecut în realizarea idealului de unire a Transilvaniei cu România, sub denumirea „4B Pro România” (Bocșa

– Simion Bărnuțiu, Bădăcin – Iuliu Maniu, Bobota – Corneliu Coposu și Băsești – Gheorghe Pop). Totodată, s-a vorbit și despre grupul de la Bocșa care au ținut vie, în perioada comunistă, memoria lui Simion Bărnuțiu și ideea de patriotism, grup din care mai sunt în viață doar 3 membri. Evenimentul a fost organizat de Parohia Greco-Catolică Bocșa, alături de „Clubul de la Bocșa”.

Ioana GALE

Întâlnirea responsabililor pe probleme ecumenice

În ziua de 24 noiembrie 2015, la sediul Curiei Arhiepiscopale Majore din Blaj a avut loc întâlnirea responsabililor cu probleme ecumenice din eparhiile și diecezele catolice din România.

Președintele acestei Comisii din cadrul C.E.R. este PSS Alexandru Mesian, episcop de Lugoj, iar eparhiile și diecezele catolice din România sunt reprezentate printr-un membru, de obicei preotul responsabil cu ecumenismul, desemnat de către fiecare ierarh catolic în parte.

Pe ordinea de zi a acestei întâlniri au fost următoarele teme:

1. Prezentarea referatului privind starea Bisericii Catolice în raport cu celelalte confesiuni creștine la nivel mondial – redactat de către PSS Florentin, Episcop de Cluj-Gherla.

2. Raportări referitoare la situația ecumenică din fiecare dieceză și eparhie a Bisericii Catolice din România.

Dincolo de eforturile umane depuse de fiecare eparhie și dieceză catolică din România pentru misiunea

ecumenică de reîntregire a unității creștine, trebuie avut în vedere că această mare operă este călăuzită și va fi realizată de către Spiritul Sfânt, nefiind doar o acțiune pur umană, ci ea trebuie privită ca făcând parte din planul divin, la care Biserica participă prin membrii săi.

Pr. Alexandru PLOȘTINARU
Secretar

Activitate inter-asociativă în Protopopiatul Beiuș

Necesitatea evidentă a unui „dicționar de titlu” ne îndreptățește și obligă să începem acest articol prin prezentarea a trei argumente lămuritoare: 1. diferite asociații în cadrul Bisericii Greco-Catolice: AGRU, Reuniunea Mariană, ASTRU etc., au obiective, roluri și acțiuni comune (apostolat laic, misionarism, caritate etc.) ceea ce permite programe, participări și acțiuni comune, asociative; 2. sde cele mai multe ori există o corespondență a acțiunilor și beneficiarilor, deoarece membrii AGRU sunt și marianiști; 3. inter-asociativitatea este conceptul care permite transferul de concepte și metodologii de la o asociație la alta, colaborarea acestora pentru o abordare și eficiență adecvată.

O astfel de activitate inter-asociativă s-a desfășurat, în Protopopiatul Beiuș, la Biserica „Sfinții Trei Ierarhi” din oraș, în data de 28 noiembrie, când după Sfânta Liturghie de la ora 9, concelebrată de preoții Tegzeș Mihai, Ghiurecă Emil, Taichiș Marius, Slobodnic Iosif, Oprea Ionuț și Zima Zorel, s-a săvârșit o binecuvântată reculegere spirituală animată de părintele Tegzeș Mihai.

Tema prezentată cu un plăcut aplomb pedagogic cu titlu „Rugăciunea apostolică” a provocat nu numai interesul celor prezenți, dar și dorința de a dialoga, de a medita asupra acestei probleme atât de importante în viața unui credincios.

Ascultându-l pe părintele Tegzeș, care ne vorbește și despre modul în care trebuie să ne pregătim pentru rugăciune, am adăugat multe exemplificări prezentate, propria noastră experiență în relația noastră cu Dumnezeu prin rugăciune. Întreaga reculegere spirituală a fost o adevărată și binecuvântată provocare pentru

membrii AGRU și marianiștii din protopopiat, trimițându-ne către multiple păreri și auto-promisiuni, adunate în meditație profundă

Ne-am adus aminte de alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea Angelus: „Rugăciunea este o luptă cu Dumnezeu” din 4.09.2014, prezentată de revista „Vestitorul” din 27 aprilie 2014. „Această rugăciune are nevoie de mult timp” afirma Papa Francisc. Timpul nostru al laicilor este mai împărșiat spre cele lumești față de cel al persoanelor consacrate. Deci, rugăciunea trebuie să o pregătim. Să ne gândim ceea ce cerem lui Dumnezeu, să facem din rugăciune „o negociere cu Dumnezeu, aducând argumente” cum spune Papa Francisc. În rugăciune, să vorbim cu Dumnezeu „asemeni unui dialog sincer între prieteni fără a folosi cuvinte goale”. În felul acesta rugăciunea ne va „schimba sufletul”, ne face „să înțelegem mai bine cum este Dumnezeul nostru”.

Agapa creștină, oferită de membrii Reuniunii locale, însoțitoare a acestei activități a fost prilej de cunoaștere între credincioșii parohiilor reprezentate din Ștei, Beiuș, Grădinari și Petrani, și în același timp, prilej de a exprima aprecierile și mulțumirea pentru reculegerile spirituale, care sunt din ce în ce mai prezente în viața spirituală a Protopopiatul Beiuș.

Ioan DĂRĂBĂNEANU

Centenarul nașterii Părintelui Pop Dumitru (25 noiembrie 1915 – 25 noiembrie 2015)

Duminică, 22 noiembrie a.c. la biserica Greco-Catolică din comuna Nojorid, s-a săvârșit parastasul de pomenire al părintelui Pop Dumitru, fiu al satului Nojorid. Născut în anul 1915, și-a petrecut copilăria în satul natal, iar în anul 1937 s-a înscris la Seminarul Greco-Catolic din Oradea. Patru ani mai târziu, în anul 1941 sa căsătorit cu Brata Doina Sofia, soția alături de care va primi binecuvântarea a cinci copii. În perioada Dictatului de la Viena, tânărul seminarist a reușit să-și convingă superiorii că-și dorește preoția, acum, mai mult ca oricând. Astfel în același an 1941, prin punerea mâinilor Episcopul martir Valeriu Traian Frențiu, a fost hirotonit preot în Catedrala Sfântul Nicolae din Oradea.

Părintele Pop Dumitru a fost instalat preot în parohia localității Cizer, județul Sălaj, parte a zonei etnografice Meseș. Aici a funcționat ca preot greco-catolic în comuna Cizer și filia Boianul Crasnei, din 1 martie 1941 până la 26 octombrie 1948, când a primit de la Primăria Cizer ordin scris că, dacă nu va trece la ortodoxie, în 24 de ore, trebuie să părăsească locuința parohială.

În 28 octombrie 1948 a fost evacuat din casa parohială, împreună cu întreaga familie: soția și cei cinci copii. În perioada imediat următoare, părintele Dumitru a fost nevoit să revină la Oradea, ca urmare a pierderii parohiei. Sosit în orașul de pe Crișul Repede, sa instalat pentru o lungă perioadă la socrii săi, unde în oraș urmează munci ocazionale. Ca să-și întrețină familia, a lucrat ca zilier în agricultură, la încărcat și descărcat de vagoane, apoi la diferite întreprinderi, ca mai apoi să lucreze în construcții, pe șantier, tot ca muncitor necalificat. În cele din urmă, sa decis să se transfere Inspectoratul de Stat în Construcții la sectorul Drumuri și Poduri. În paralel, începând cu anii 1965-1966, după ani de tergiversări și interogări la Securitatea Oradea, părintele Pop Dumitru a fost lăsat să se înscrie la o școală post liceală la specializarea ajutor de farmacist, de unde a ieșit la pensie în calitate de farmacist la "Centrofarm" Oradea.

Ținea legătura cu oamenii din satul său natal, participând alături de familie la câteva deplasări în Moldova bucovineană, la Sanctuarul marian din comuna Cacica. După moartea părintelui Coriolan Tămăian, în anul 1971, în spiritul tradiției ce o formase, de-a organiza un pelerinaj anual, fostul preot Pop Dumitru, cu grup restrâns, în jurul familiei, parcă scuturat de teamă, a început să frecventeze un alt Sanctuar, cel de la Radna din județul Arad.

În Oradea, la Parohia Sfânta Maria, în capela vechii mănăstiri a franciscanilor capucini, în jurul

preotului romano-catolic pentru limba română, se adunase deja, de mult timp, nenumărați credincioși pentru ritul latin. Altfel spus, aici se afla deja, o comunitate formată. Acest lucru însemnând doar un pas, ca uneori, părintele greco-catolic Pop Dumitru să devină un om de nădejde pentru scaunul de spovada sau ministrant. O activitate permanentă, în biserica Sfânta Maria, părintele o va desfășura mai cu seamă după anul 1990. În această capelă, primește scaunul de spovadă, cel din dreapta față – unde deja oamenii îi cunoscuse buna comportare, impresionantă, dacă ne amintim de arestările și judecățile ce le suportase în trecut. O fire extrem de răbdătoare în scaunul de spovadă, purta discuții plăcute cu toți credincioșii, iar în restul zilei, în afara tainei spovedaniei, era parcă, schimbat în totul altă persoană.

Dintre întâlnirile părintelui greco-catolic Pop Dumitru avute cu Episcopul martir Valeriu Traian Frențiu, vom reda o mărturisire care-i va caracteriza, probabil, pe toți preoții bine întemeiați către harul preoției, căci toți se întrebă într-un zbucium interior, asupra darului ministerului său. Pe atunci, către sfârșitul anului 1939, tânărul Pop Dumitru, student la seminarul teologic din Oradea, se duce la Episcopul Frențiu, și-l consultă dacă este el oare pregătit să devină preot, căci nu este sigur. Un zbucium suflesc îi macină gândul și avusese nevoie de o cercetare proprie: "Prea Sfințite, nu știu cum să fac. Să fiu eu oare preot?" Atunci, Episcopul Frențiu, îi întinde un măr, și-i spune: "Du-te mănâncă mărul ăsta și după ce l-ai mâncat te întorci la mine". În câteva clipe, se întoarce tânărul Pop Dumitru, întrebând fiind de Episcop: "Acuma ai chemare?" Iar în niciun moment de ezitare, tânărul seminarist răspunde: "Da. Amu am!"

Și pentru că întradevăr s-a bucurat de harul preoției, s-a dovedit acest lucru, cu 14 zile înaintea morții sale, când la 16 ianuarie 2002, primește o adresă din care deprindem: "Iubite Părinte, Am bucuria să vă anunț că Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea v-a conferit titlul de "Prelat de Onoare al Sanctității Sale" în semn de apreciere și recunoaștere față de activitatea, sacrificiul și dăruirea vieții pentru Dumnezeu și Biserică." Din păcate monseniorul Pop Dumitru nu s-a bucurat de conferirea diplomei și a însemnelor cu care a fost binecuvântat, pentru că a murit cu numai o săptămână înainte de solemnitatea Sfintei Liturghii în care urma să fie făcut public darul decorării sale.

**Constantin DEMETER
Carol POP**